

Örgütsel sorunlar üzerine...

Bilindiği üzere Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 7. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirdi. 7. Kongremiz, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin diğer olağan kongrelerinden bir noktada farklılık gösteriyordu. Daha önceki kongrelerde teorik ve siyasi çözümler ve bu alanlarda kaydedilen gelişmeler, kongrelerin ağırlıklı yanını oluşturmaktaydı. Ama 7. Kongre'de, geçtiğimiz çalışma dönemindeki gelişmelerin geniş bir teorik açıklaması ile yine geçen dönemde marksist-leninist hareketin kimi sorunlarına ilişkin geniş teorik çözümler, karar altına alınması gereken büyük çaplı araştırmalar vs. yoktu. 7. Kongre'nin hazırlığını yapmış olan Merkez Komite'nin sunduğu Siyasi Rapor (ki bu rapor kongrede kabul edildiği şekliyle Bolşevik Partizan'ın 137. sayısında yayınlanmıştır.) siyasi tartışma bağlamında üzerinde tartışma yürüten temel belge idi. Geçtiğimiz çalışma dönemindeki gelişmelerin özetlendiği bu belge üzerine kongrede tartışılarak son şekli verildi.

Bugüne kadar yapılan kongrelerde esas tartışma özellikle ortaya konulan "yeni" teorik açıklamalar, siyasi çizginin ilerletilmesi amaçlı araştırma sonuçları vb. olurken, 7. Kongre, ağırlıklı olarak pratik örgütsel çalışmaların değerlendirildiği, tartışıldığı ve bu

konudaki çizgimizin geliştirildiği bir kongre oldu.

"Örgütlenme silahımızdır! Haydi işçi sınıfının öncü kesimini kazanmaya! Haydi örgütlenmeye!" şiarı, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan - Türkiye) 7. Kongre'sinin ana şiarı idi.

Ağırlıklı olarak bu şiar temelinde bir gündemle toplanan 7. Kongre; örgütlenme halkasına ağırlık veren zincirin son halkasını oluşturdu. Bilindiği üzere 5. Kongre (1994) örgütlenmeye özel vurgu yapan, "örgütsel inşa halkasının temel halka olduğunu", "kadroların herşeyi belirleyeceklerini" tespit ederek bu alandaki çalışmaya ivme kazandırmaya yönelik kararlar almış; 6. Kongre (1997) ise "günün en temel görevi örgütçü kadroların yetiştirilmesi, örgütsel inşa belirleyicidir" görüşleri temelinde örgütsel alandaki gelişmenin boyutlanarak sürmesi için açık, net bir perspektif belirlemiştir. 7. Kongre'de ise eski Merkez Komitesi'nin "Örgütsel durumumuz, faaliyetlerimiz, gelişmemiz, gelişme perspektiflerimiz" başlığıyla kongre öncesinde partinin bilgisine sunduğu Faaliyet Raporu temelinde yürüten tartışmalar sonuçlandırıldı; durumumuz objektif bir şekilde ortaya kondu, görevler belirlenerek partinin önüne kondu.

7. Kongre'de örgütsel durumun ağırlıklı tartışılmasının, "örgütsel inşa halkasına" özel vurgu yapılmasının te-

melinde yatan iki temel etmen vardır.

Bunlardan birisi, hâlâ esasta ayrı ayrı kulvarlarda yürüyen Bolşevik Parti ile işçi sınıfı hareketini birleştirmek, partinin gerçek anlamda sınıf temelinde örgütlenmesini sağlamak ve pratikte işçi sınıfı hareketinin öncü örgütü haline gelmek için örgütsel inşanın belirleyici olma olgusudur. Kuşkusuz bu hedefe varmak –hele bugünkü komünizm ve sosyalizm düşüncesinin işçi yığınları içinde fazla çekiciliğinin olmadığı ve kendiliğinden sınıf hareketinin oldukça geri düzeyde olduğu bir ortamda– çok uzun süreli, sabırlı bir çalışma gerektiriyor, uzun nefes, devrimci tutarlılık, ideolojik sağlamlık ve inat gerektiriyor. Bugün bu hedefe varabilme yönünde "başarı" önümüze koyduğumuz ve koyacağımız alçakgönüllü, gerçekçi "küçük", "ara hedeflere" varıp varmadığımızla ölçülmelidir.

İkinci olarak bu temel görüşlerden yola çıkarak örgütlenme alanında atılan adımların güçlendirilmesi; yürütülen çalışmanın daha da verimli kılınması, çalışmada edinilen tecrübelerden yola çıkarak önümüzdeki çalışma döneminde izlenecek yol ve yöntemlerin ana hatlarıyla belirlenmesi ihtiyacıdır. Bunun bir diğer anlamı şudur: Partimiz artık örgütlenme alanında sorunları, eksiklikleri, deneyimlerden elde edilen sonuçları, başarıları veya başarısızlıkları tartışabilecek düzeyde bir pratiğe sahiptir. Bu elbette sevindiricidir; örgütlenme alanında atılacak daha büyük adımların ve daha büyük gelişmelerin habercisidir.

Bu yazı dizimizde 7. Kongremizde örgütsel sorunlar üzerine yürüten tartışmalarda durumumuzun değerlendirilmesi, ortaya çıkan kimi sorunlar, alınan kimi kararlar, zorluklarımız ve bunları aşma yönünde ileri sürülen kimi görüşler vb. üzerinde durmak istiyoruz.

YAŞASIN

KONGREMİZ!

a) Fabrikalara yerleşme / kök salmanın kimi sorunları

6. Kongre ile 7. Kongre arasında geçen dört yıllık sürecin başlangıcında fabrikalarda / işletmelerde, sendikalarda örgütlenme çalışma bağlamında durumumuz şöyleydi:

Gerek işletmeler, gerekse sendikalarda faaliyet açısından, tek tek işletmelerde ve sendikalarda çalışan kimi örgütlü arkadaşlarımız olmasına rağmen, sistemli bir işletme ve sendika faaliyetimiz henüz yoktu. Doğrudan deneyimlerimiz gayet sınırlıydı. Doğrudan işletmelere yönelik somut ajitasyon / propagandamız yoktu. İşletmelere ve sendikalara yönelik olarak da genel ajitasyon-propaganda malzemelerimizi kullanıyorduk.

Dört yıllık çalışma dönemimizde belirli işletmelerde ve sendikalarda **sistemli** bir faaliyete yöneldik. Sistemli faaliyetten işletme bazında anladığımız, belirli işletmelere örgütlü yoldaşlarımızın işçi olarak girmesi, işletmede örgütlü yoldaş(lar)ımızın, işletmenin somut sorunlarından yola çıkarak –tabii önce işletmeyi tanıyarak–, dıştan bakıldığında pek farkedilmeyen “sessiz ve derinden” giden bir aydınlatma ve örgütlenme faaliyetine yönelmeleridir. Bu faaliyetin somut hedefleri vardır: Örneğin işletmede işten atılmaları karşı mücadelenin örgütlenmesi; sendikalaşma; somut mücadeleler için grev ve mücadele komiteleri düşüncesinin yaygınlaştırılması; parti örgütlenmesi açısından da hedef işletme hücrelerinin oluşturulması vb. vb. Fakat bütün bunlar için ilk iş işletmeye girmek ve orada uzun süre kalabilmektir. Kuşkusuz iki-üç aylık bir işletme faaliyetinin de getireceği yararlar vardır. (Örneğin işçilerle bizzat üretim içinde tanışmak, sonraki ilişkiler için bir temel atmak vb.) Fakat, iki-üç aylık bir çalışmayla –bugünkü ortamda– gerçek anlamda kalıcı ve sistemli bir faaliyetin temelleri atılamaz. Deneyimler bunu çok açık gösterdi, gösteriyor. Bu bağlamda çıkarılan ders, işletmede mücadeleye girme ve örgütlenmeye başlama noktasında acele edilmemesi, önce ortamın iyice tanınması, adımların uzun süreli sis-

temli bir faaliyeti yerleştirme kafasıyla, temkinli atılması gerektiğidir.

Kuşkusuz işletmeye girişin üzerinden kısa bir süre sonra bir grev, bir direniş eylemi de gündeme gelebilir. Böyle bir ortamda, uzun süreli sistemli bir faaliyet adına, grev ve direnişin dışında, kenarında durmak olmaz. Önüne geçip ona doğru bir yön vermeye çalışmak, eylem ertesinde atılma tehlikesine rağmen doğru olandır. Komünistlerin işçilerin en somut, ekonomik, acil talepleri için de mücadele ettiklerini, bu mücadelenin en önünde yürüdüklerini pratik içinde göstermemiz doğru ve gereklidir. Bu mücadeleler içinde genel sosyalizm / komünizm propagandası değil, işçilerle birlikte tespit edilecek, işçilerin anda sahip çıkmaya hazır olduğu, sahip çıktığı somut mücadele hedefleri için somut mücadele öne çıkarılmalıdır. Biz tabii ki bu somut mücadeleler içinde de –Brecht’in bir şiirinde dediği gibi “çay suyu için mücadeleyle, (işçi sınıfının) iktidar(1) için mücadeleyi birleştirme” görevine sahibiz. Bunun çok zor bir iş olduğunu gerek dünya komünist hareketinin deneyimleri, gerekse bizzat bizim kendi deneyimlerimiz gösterdi, gösteriyor. Zor ama, imkânsız değil... Bu zoru başarmak, biz içinde yer aldığımız bir mücadele süreci ertesi işten atılsak bile, bizi işletmedeki ileri işçiler açısından –sonraki faaliyet için de– bir çekim merkezi haline getirir.

Sistemli faaliyetten, sendika bağlamında anladığımız, sendikalar içinde, tabandan sendikal örgütlenmeyi güçlendirmek için çalışmak, tavanda gerektiğinde ve mümkünse, fonksiyonerlik görevlerini de üzerlenerek, sendikaları sınıf mücadelesinde doğru tavırlar takınma yönünde itmeye çalışmaktır. Burada da mücadelenin uzun süreli, sabırlı, inatçı bir çalışma gerektirdiği unutulmamalıdır. 6. Kongremizle 7. Kongremiz arasındaki pratiğimizde gerek sendikalara tabandan girme, sendikal örgütlenmeyi yaygınlaştırma, gerekse fonksiyoner olarak görev alma fırsatı çıktığında, bu fırsatları değerlendirme konusunda küçümsemeyecek deneyimler kazandık.

Diğer yandan bunlar dışında bu dört yıllık faaliyet dönemimizde hem legal hem illegal basınımızda, işletme ve sendikalara yönelik yayınlarımızda –hâlâ eksik olmasına rağmen– somut

ajitasyon yönünde adımlar atıldı. İlk kez kimi işletmelere ve kimi somut mücadelelere yönelik somut ajitasyon bildirileri üretildi. İlegal işletme gazeteleri yayınlandı vs.

Bunlar bizim açımızdan ne küçüm-senecek adımlardır; ne de büyüülecek adımlardır. Bizim açımızdan yapılan bu çalışmaların, atılan bu adımların bir özelliği vardır: Biz, şimdi kendi deneyimlerimiz temelinde perspektifler konusunda daha somut konuşabilecek durumdayız. Çalışmalar bu yönüyle önemlidir.

Aşağıda kimi sorulara cevap verme yöntemiyle kendi deneyimlerimizin de sonuçlarına dayanarak kimi tespitlerde bulunmak istiyoruz:

– İşçi sınıfı içinde yürütülen uyandırma çalışması, örgütlenme çalışmasıyla nasıl birleştirilecek?

Önce şunu tespit etmemiz gerek: Gelişen olaylar konusunda tavırlarımızı **yazılı** bir biçimde dışarıya taşımak, yaptığımız çalışmalar içinde, çalışmalarımızın ağırlığını oluşturuyor. Ve son dört yıllık dönemdeki faaliyetlerimizde, **genel siyasi ajitasyondan, somut bir olayla ilgili somut ajitasyona geçiş konusunda** –henüz yeterli olmayan, geliştirilmesi gereken– **adımlar** da attık.

Eylemlere (grev, direniş, yürüyüş vb.) hem illegal, hem legal yayımlarla müdahale konusunda epey ileri durumdayız. İlegal ajitasyon baz alındığında şunu söyleyebilecek durumdayız: **Çalışma yaptığımız –az sayıda– alanda, kitlesel etkisi ve kitle tabanı bizden çok olan kimi devrimci, oportünist grupların tek tek her birinden daha çok illegal ajit-prop malzemesi yaratma/dağıtma durumundayız.**

Legal ajitasyon / propaganda bağlamında da durumumuz gücümüzle karşılaştırıldığında eskiye göre çok daha iyidir. Bu alanda da az kişi ile çok iş yapma durumundayız. Yaptığımız yazılı ajitasyon-propaganda faaliyetinin boyutları büyüktür. İşçi sınıfı içinde yürütülen uyandırma faaliyetleri açısından gücümüzün üst sınırında bir faaliyet yürütüyoruz.

Burada; “eksiği yok mu”, “şu veya bu somutta daha iyisi yapılamaz mıydı” sorununu tartışmıyoruz. Bunu her

somutta tartıştık, tavır takındık. Burada tartıştığımız genel sonuçtur. Genel sonuç açısından, uyandırma faaliyetinde –yazılı propaganda-ajitasyonda– başarılı bir çalışma yürüttüğümüz tartışma götürmez bir gerçektir.

Fakat bunun örgütsel sonuçlarına baktığımızda, gördüğümüz şudur: Yaptığımız başarılı ve yaygın yazılı ajitasyon-propaganda faaliyetleri oldukça geniş bir kesim içinde bizim ve görüşlerimizin belirli ölçülerde tanınmasına hizmet ediyor. Sonraki bir örgütlenme faaliyetine temel yaratıyor, fakat doğrudan yeni insanlar kazanma işine birebir yansımıyor. Binbir zahmetle ve maddi güce onbinlerce bildiri, kuşlama vb. yaratılıyor; binbir tehlikeyle bunlar dağıtılıyor; fakat onbinlerce bildiri, afiş, kuşlama **örgütsel alana** ancak az sayıda yeni kişinin saflarımıza katılması biçiminde yansıyor. Ortada bir oransızlık var. Bugünkü ortamda, bizim konumumuz ve yapımızda, yeni insanları örgüte kazanma konusunda, yaptığımız uyandırma faaliyetlerinin boyutlarına az çok uygun sonuçlar alamıyoruz. Örgütsel alanda –yeni insanların örgüte kazanılması bağlamında– yavaş gelişme sürüyor.

Bundan çıkarılacak sonuç kuşkusuz propaganda-ajitasyon faaliyetlerinden kısıntı yapmak değil; fakat yine deneyimlerin gösterdiği bir başka şey: Yazılı propaganda-ajitasyon yanında, bizzat insanlarla yüzyüze gelmeyi gerektiren **sözlü ajitasyona** yönelmektir. Yazılı ajitasyon-propaganda faaliyeti kendi başına kimseyi örgütlemiyor. Yalnızca örgütlenmenin ön şartlarını yaratıyor. Bu faaliyetin örgütsel sonuçlarını toplamak için özel bir adım gerekli. **Örgütlenme için birebir sözlü ilişkiler ve uzun süreli ilişkiler gerekiyor. Ve kuşkusuz “dışardan” müdahale değil, “içerden biri” olarak müdahale, örgütlenme açısından sonuç almada esas olan. Hepsiinden önemlisi de şu: Örgütlenmede kısa süre içinde büyük başarı hayallerine kapılmadan, planlı, bilinçli bir faaliyet gereklidir. “Başarı”nın tek ölçütü, çok sayıda yeni insanın örgütlenmesi, saflara katılması, kısa süre içinde büyüme vb. olarak alındığında, “başarısızlık” bu ortamda mümkün ve kural olmalıdır. Bunlar bizi yıldırılmamalıdır.**

Ajitasyon-propaganda çalışmaları

açısından söylenmesi gereken şudur:

Önce: Propagandadan çok ajitasyon gerekli bize!

Birçok halde ajitasyon yapıyoruz diye çıkardığımız bildirimler gerçekte hâlâ propaganda bildirimleri.

Ajitasyon, **bir** düşüncenin herkesin anlayacağı bir dille aktarılmasıdır. Mümkün olduğunca somut, mümkün olduğunca kısa, mümkün olduğunca anlaşılır olmak ajitasyonun talebidir. Birbiriyle bağıntısı olan **birçok düşünceyi değil, bir tek düşünceyi**, bir tek, ya da en fazla birkaç somut talebi savunmaktır ajitasyon... Bu konuda –geçmişten kalan– “aman acaba bir şey eksik kalır mı?”, “eksik kalırsa yanlış olur mu?” vb. kaygıları, korkuları bir yana bırakılmalıdır. **Somut... Somut... Somut...** Genel sorunlar üzerine daha az konuşmalı, somut sorunlar üzerine somut konuşmayı öğrenmeliyiz. Somutun genelle bağını kurmayı, bunda ustalaşmayı pratik içinde öğrenmeliyiz, öğreniyoruz, öğreneceğiz.

İkincisi; yazılı ajitasyonda somut olmayı öğrenmenin yanında, ajitasyonun aslında yazılıdan çok sözlü bir faaliyet olduğunu öğrenmemiz; **yazılı ajitasyondan sözlü ajitasyona geçmeyi** öğrenmemiz gereklidir. Ajitasyon faaliyetlerimizin örgütlenme faaliyeti ile birleştirilmesinin esas halkası sözlü ajitasyon ve birebir ilişkilerdir. Sözlü ajitasyonun en etkin olduğu alan ise bizzat **eylemler**dir. Eylemlerde, eyleme katılan işçilerin, emekçilerin sahipleneceği-sahiplendiği **eylem sloganlarını** bulup çıkarma; bunları eylemi bir adım ileri taşıma için kullanma konularında ilerlememiz gerekiyor.

Bu bağlamda soruluyor:

– Şimdiye kadarki araçların kullanımı yeterli mi, sonuçlar ne?

Yukarıda da belirttik: Yazılı ajitasyon araçlarının kullanımı –bizim somut gücümüzle karşılaştırıldığında ve yaygınlığı göz önüne alındığında– yeterlidir. Fakat sözlü ajitasyonda henüz oldukça geriyiz. Bu alanda daha öğrenecek ve yapacak çok şey var. Örneğin, yoldaşlarımızın da katıldığı bir işçi konferansında bile konuşma konusunda çekingenlikler yaşanıyor. Ya da bir grev yerini ziyaret edip işçilerle

konuşma vb. konularında çekingenlikler var. (Kuşkusuz, eğer biz doğrudan grevci işçiler arasında yer almıyorsak, başlayan bir grev yerine destek amacıyla vb. ziyarete gidiyorsak, bu **dışardan** bir müdahaledir; etkisi bu yüzden fazla olmaz, yine de işçilerle tanışmak, onların görüşlerini öğrenmek, onlara görüşlerimizi doğrudan taşıyabilmek için kullanılması gereken bir araçtır. Herşeyden önce bunu yapan yoldaşlarımızın kendi çekingenliklerini, korkularını aşması açısından, ajitasyonda kendi deneyimlerini kazanmak açısından önemlidir bu.)

Ya da işçilerin - emekçilerin kendiliğinden veya sendikaların önderliğinde yürüttükleri eylemlere katılmada, klasik “bildiri dağıtma”, “kuşlama yapma” vb. yöntemler esas yöntemler olma durumunu koruyor. “Dışardan” olma konumundan çıktığımız durumlar kuraldışı. Halbuki bizzat o eylemlerin doğrudan parçası olarak doğruların taşınmasının başka araçları bulunabilir. Diyelim ki –bunu bizzat bizim deneyimlerimiz de gösterdi– eylem içinde düzenlenecek bir sokak tiyatrosu mizansenini, binlerce bildiriye eşdeğer bir etki yapabilir. Bizim bulacağımız orijinal bir eylem sloganı, eylemin büyük çoğunluğunun sloganı haline gelebilir vb. Bu konularda yapacak çok iş var. Ve biz bunu yapacak durumdayız. Yapacağız.

O halde, yazılı ajitasyon konusunda, yapılanlar evet yeterli... Orada da daha somut olmayı öğrenmemiz gerek; sözlü ajitasyon konusunda yetersizliklerimiz var, bunları aşmaya yönelmeliyiz. Fakat bu bağlamda da, geçen çalışma dönemimizde, daha önceki dönemlerle karşılaştırıldığında, öğrenen ve eksikliğini görüp aşmaya çalışan kimi olumlu gelişmeler kaydettik. Deneyimlerimiz arttı.

– Legal yayınların, özel sayıların, fabrikalara yönelik bildirimlerin, gazetelerin... daha geniş yaygınlaştırılması halinde örgütlenme konusunda değişecek çok şey var mı?

Bu soruya tek kelimeyle cevap vermek mümkün: Hayır! Hayır, yazılı ajitasyon malzemelerini bugünden çok daha geniş yaygınlaştırsak da örgütlenme konusunda çok şey değişmez. Çünkü –yukarıda da belirttiği-

miz gibi– yazılı ajitasyon malzemesi kendi başına kimseyi örgütlemiyor. Yazılı ajitasyon malzemesi temelinde kendi başına örgütü arayıp bulup örgütlenenin sayısı yok denecek kadar azdır. Örgütlemek örgütsüz kişilerle, örgütlü kişilerin birebir ilişkisini gerektiriyor. Birçok halde uzun süreli bir birebir ilişki ve uğraşmayı gerektiriyor. Tabii ki bu sürenin uzunluğu, içinde bulunulan ortama göre değişir. Şimdiki gibi komünist faaliyet ve örgütlenme açısından “lanetli” diye adlandırabileceğimiz bir dönemde bu süre oldukça uzun olmak durumunda ve zorundadır. O halde örgütlenme konusunda kavranacak esas halka daha fazla ajitasyon malzemesi yaratıp daha yaygın dağıtmak değil, örgütlü insanların belirlenmiş insanlarla daha sıkı birebir ilişkilerinin sıklaştırılmasıdır. Yapılan ajitasyon faaliyetleri sonucu tanışılan insanlarla ilişkiyi “birebir ilişki”ye dönüştürmek ve kalıcı kökler yaratmaktır yapılması gereken. Her örgütlü insanın önüne –özel görevi vb. bunu dışlamıyorsa– çok somut hedefler konmalıdır: Örneğin; önümüzdeki şu kadar zaman içinde bir yeni insanın kazanılması hedefiyle şu şu insanlarla birebir ilişkilerin geliştirilmesi... Eğer böyle insanlar yoksa, bunun nasıl ortaya çıkarılacağına, bu gibi insanlarla nasıl tanışılacağına somut planlanması vb. Yürütülen yoğun / yaygın ajitasyon faaliyetinin daha fazla örgütsel kazanıma dönüştürülmesinin yolu budur.

– Yeni araçlar gerekli mi? Güç uygun mu, yeterli mi?

Yeni araçlar bağlamında, daha çok sözlü ajitasyon gerekli, buraya yönelmek gerekli dedik.

Bu bağlamda bugün ilk yapılması gereken, yapabileceğimiz, tek tek örgütlü yoldaşlarımızın birebir ilişkiler konusunda kendi kendilerini zorlamaları ve zorlanmalarıdır. Bunun yanında özellikle işçi toplantılarında sözlü ajitasyon konusunda çekingenliğin aşılmasıdır. Bu konularda somut adımlar atılmasıdır.

Bunun yanında sözlü ajitasyon dar çevreyi ve birebir ilişkiyi aşip milyonlara ulaştırılmak isteniyorsa, kuşkusuz radyo ve televizyonun kullanımı gündeme getirilmek zorundadır. Fakat bizim açımızdan bu bugünün sorunu de-

ğil, gücümüze uygun değil (burada sözkonusu ettiğimiz, şu veya bu radyo programını veya TV programını kullanma değil, kendi radyo ve TV istasyonumuzu kurmak... Birincisi bu bugün gücümüzü aşar, ikincisi olabilir ve geçen dönem içinde yer yer –radyo programlarına katılma noktasında– kullanıldı da) ve gerekli de değil. Bugün biz bizim yaptığımız sınırlı yaygınlıktaki yazılı ajitasyonun bile örgütsel sonuçlarını tam olarak toplama durumunda değiliz. Ve bu alanda bugün esas sorununuz bu. Bugün çözülmesi gerekli olan acil sorun bu.

Yeni araçlar bağlamında, bir de somut ajitasyon için ‘işçi gazetesi’ sorunu var. Biz ajitasyonun genellikle çıkıp somutlaşmasını istiyoruz. Bu yüzden işçilerin somut sorunlarını çıkış noktası alan ve somut ajitasyon ağırlıklı bir işçi gazetesi bizim bu talebimize uygundur. Ancak burada da sorun şu: Biz, işçi sınıfı hareketi içinde henüz düzenli bir işçi ajitasyon gazetesi çıkaracak kadar köklere, ilişkilere sahip değiliz. Somut ajitasyon konusunda yukarıda belirttiğimiz gibi oldukça geriyiz. Bu yüzden şimdilik böyle bir gazeteye de hazırlık olarak daha sık ajitasyon bildirimleri çıkarmak, daha sık özel sayılar vb. çıkarmak; legal yayın alanında daha somut olmak önümüze koymamız gereken ilk hedef olmalıdır.

– Dışarıdan örgütlemek ne ölçüde mümkün?

Bütün deneyimler aslında fabrikaları “dışarıdan” yapılacak ajitasyon-propaganda faaliyetiyle örgütlemenin mümkün olmadığını; bir grevi, bir direnişi bizzat onun içinde yer almadan örgütleme ve yönlendirmenin mümkün olmadığını gösteriyor.

İşçiler, “dışardan” gelen “desteği” reddetmiyor, tersine sevinçle karşılıyor fakat yine de “dışardan” gelen yabancı olarak kavranıyor. Sendika ağaları da etkinliklerini sürdürebilmek için, “dışarıdan” destekçilere karşı işçileri sürekli uyarıyor / kışkırtıyor, dışarıdan destekçilerin “provokatör” olduğu vb. yalanlarıyla, işçileri onlardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Biz bunu bu çalışma döneminde (...) grevinde yaşadık.

Kuşkusuz eğer bizzat içinde olmasak bile, bir grev, bir direniş vb. eyle-

mi olduğunda, onun yanında yer aldığımızı, bizzat grev-direniş eylemi yerine giderek pratikte göstermemiz, işçilerle, direnişçilerle temas kurmak, onlarla omuz omuza mücadele içinde onların güvenini kazanmak açısından belirleyici önemdedir. Ancak bu geliş / gidişlerde “dışardan” olunduğu unutulmamalı, alabildiğince öğrenmeye açık ve alçakgönüllü olunmalıdır.

Yine eğer bir fabrika içinde örgütlü bir arkadaşımız yoksa ve işçi alımı sırasında da kimseyi sokamıyorsak, işçilerle bir ilk temas kurabilmek için “dıştan” o fabrikanın sorunları üzerine bildiriler dağıtmak vb. bir yoldur. Fakat burada da yine “dışardan” bu müdahaleyle kısa sürede insanlar kazanılacağı, örgütleneceği vb. hayaline kapılmamalıdır.

– Fabrikalara yerleşme / doğrudan işletme çalışmasında deneyimler...

Deneyimler çok net olarak şunu gösteriyor: Bir fabrikaya yönelik, dışarıdan yapılan ajitasyonla kazanılan bir işçi veya işçiler üzerinden örgütlenme hemen hemen hiç olmuyor. Şimdiye kadar yürüttüğümüz işletme çalışması hep daha önceden kazanılmış bir işçi arkadaşımızın olduğu işletmelerde; ya da görev verip işletmeye yerleştirilen örgütlü yoldaşlarımızın işletme faaliyeti biçiminde oldu. Bu ikincisi oldukça güç, çünkü işçi alımında oldukça ince elenip sık dokunuyor, fakat imkânsız değil. Burada da, ücret çok düşük bile olsa, eğer büyük fabrikalar işçi alıyorsa, müracaat edip, girmeye çalışılmalıdır. Girdikten sonra da, uzun süre kalacak gibi bir faaliyet yürütmek; kısa sürede açığa çıkmamaya dikkat etmek önem taşıyor. Deneyimlerimiz, aceleci tavırların bizim arkadaşlarımız açısından daha deneme süresi dolmadan işten çıkarılma sonucunu verdiğini; –bunun bile yararlı olduğunu, çünkü bu durumda da bizzat işyerinde işçilerle tanışma fırsatı, ilişki kurma fırsatı doğuyor– uzun süreli çalışma açısından, gir-çıkın pek fazla bir işe yaramadığını gösteriyor.

İşletmelere girme/yerleşme konusunda önemli eksiklerimiz var. Bunları mutlaka aşmalıyız. Özellikle genç yoldaşları, kararlı yoldaşları işletmelere yönlendirmek özel dikkat gerektiriyor.

Aralık 2001 ▲